

การศึกษาการพากย์ทัวร์ภาษาฝรั่งเศสของมัคคุเทศก์

Etude sur l'utilisation de la langue française par les guides touristiques thaïs

นุชนาฏ หาญดำรงกุล*

Résumé

Cette recherche a pour but d'améliorer l'enseignement et la pratique de la langue française dans le domaine du tourisme. Elle a trois objectifs: l'acquisition d'une méthode d'utilisation de la langue française selon la théorie de « l'analyse de discours de SWALES » qui étudie la forme et la structure de langue (ou moves), l'étude des aspects linguistiques et le contenu.

Le résultat de cette étude est basé sur la présentation enregistrée, faite en français, par les quatre guides thaïs, il met en évidence les huit catégories de « Moves » employés: saluer et souhaiter la bienvenue, se présenter, attirer l'attention de son auditoire, renseigner, expliquer, valoriser, persuader et remercier et prendre congé. L'analyse de la linguistique doit mettre en évidence l'emploi de vocabulaires et d'expressions spécifiques, de phrases simples; les phrases complexes ainsi que le registre de la langue. De plus l'analyse du contenu met en évidence tout le savoir des guides concernant la Thaïlande.

Cette recherche sera utile aux responsables du tourisme qui utilisent la langue française pour les besoins de leur travail ou pour former de futurs guides.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักชนิดหนึ่งของประเทศไทย ซึ่งนำรายได้จากประชาชนชาวไทยและชาวต่างชาติเข้าสู่ประเทศไทย ทั้งนี้ เนื่องจากการท่องเที่ยวมีบทบาทและความสำคัญด้านเศรษฐกิจ กล่าวคือ ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มขึ้น ช่วยให้เกิดในประเทศมีงานทำมากขึ้น การผลิตเพิ่มขึ้น ตลอดจนกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค และยังช่วยในการพัฒนาสังคมและวัฒนธรรมของท้องถิ่น กล่าวได้ว่าการท่องเที่ยวมีส่วนเสริมสร้างฐานะ และพัฒนาความก้าวหน้าให้กับประเทศทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และประเพณีไทย ในขณะที่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้มีความเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ผู้ที่มีบทบาทที่สำคัญอย่างมากในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวคือ มัคคุเทศก์ เพราะมัคคุเทศก์เปรียบเสมือน “ทูตสันถวไมตรี” หรือ “ทูตวัฒนธรรมของประเทศ” เนื่องจากมัคคุเทศก์อยู่ใกล้นักท่องเที่ยวมากที่สุด และมีหน้าที่โดยตรงในการให้ข้อมูลด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับประเทศของตนแก่นักท่องเที่ยว ดังนั้นมัคคุเทศก์นอกจากต้องมียอดความรู้รอบด้านแล้วยังต้องมีความรู้ในขบวนการนำเสนอข้อมูล เข้าใจถึงหลักการให้บริการ นักท่องเที่ยว ทักษะในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และยังต้องนำเสนอข้อมูลในเชิงบวกต่อประเทศ

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ของตนในทุก ๆ ด้าน ที่สำคัญยิ่งมีคฤหบดีควรจะมีความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศอย่างดี ทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศได้มากกว่าสองภาษา ตลอดจนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศได้เป็นอย่างดี และต้องมีความสามารถในการพากย์ทัวร์

สภาพการณ์ปัจจุบัน สุลล ศิริพันธ์ อธิบดีกรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กล่าวในหนังสือพิมพ์ Bangkok Post (2554: B2) ว่า มัคคุเทศก์ไทยส่วนหนึ่งยังขาดคุณสมบัติที่สำคัญบางอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะทางภาษาต่างประเทศ ทำให้ไม่สามารถแข่งขันกับมัคคุเทศก์ในกลุ่มประเทศอาเซียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ปัญหาดังกล่าวส่วนหนึ่งเกิดจากการจัดการเรียนการสอนที่ไม่ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานและตัวผู้เรียน เนื่องจากผู้สอนสอนตามประสบการณ์และตำราที่มีอยู่โดยไม่ได้ทำการศึกษาลักษณะทางภาษาในการพากย์ทัวร์

ปัจจุบันมีผู้เชี่ยวชาญหลายคน เช่น Robinson (1980), Stevens (1988), Dudley-Evans and Johns (1998) เชื่อว่า ในการจัดการเรียนการสอนภาษานั้น ควรจัดให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียนในการนำภาษาไปใช้ในสาขาวิชาชีพของผู้เรียนโดยเฉพาะ การจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเรียกว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ซึ่งนับว่าเป็นแนวทางหลักในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาต่างประเทศให้กับนักศึกษาสาขาวิชาเฉพาะในมหาวิทยาลัยหลายแห่งในปัจจุบัน

ตามแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ต้องศึกษาว่าภาษาใน

การพากย์ทัวร์นั้นมีลักษณะอย่างไร ซึ่งปัจจุบันได้มีการศึกษาเกี่ยวกับภาษาในการพากย์ทัวร์ในหลายภาษาและในหลายประเทศ แต่การพากย์ทัวร์เป็นภาษาฝรั่งเศสโดยมัคคุเทศก์ชาวไทย เพื่อการจัดการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสสำหรับการพากย์ทัวร์ยังไม่มี

ดังนั้นเพื่อให้สามารถจัดการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสสำหรับมัคคุเทศก์ชาวไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ และตรงตามความต้องการในปัจจุบัน จึงต้องทำการศึกษาลักษณะการพากย์ทัวร์ภาษาฝรั่งเศสของมัคคุเทศก์ชาวไทย

การพากย์ทัวร์ของมัคคุเทศก์เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่มัคคุเทศก์จะต้องศึกษาเรียนรู้ และฝึกฝนให้มีความเชี่ยวชาญเพื่อประสพผลสำเร็จในการพากย์ทัวร์ มัคคุเทศก์ควรมีความรู้ ความเข้าใจที่ดีเกี่ยวกับเนื้อหาในการบรรยาย รูปแบบการพากย์ทัวร์ ตลอดจนลักษณะภาษาที่ใช้

ในการพากย์ทัวร์ในสถานที่ต่าง ๆ ก็จะมีจุดเน้นในการนำเสนอเนื้อหาสำหรับการพากย์ทัวร์ที่แตกต่างกัน แต่ก็ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัวว่าต้องบรรยายเนื้อหาในส่วนใด สำหรับการบรรยายวัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม หนังสือชื่อ คู่มือสำหรับมัคคุเทศก์ฉบับภาษาฝรั่งเศส (๒๕๓๕) ได้ระบุว่าความรู้เกี่ยวกับวัดนี้คือ ประวัติ และลักษณะเด่น ได้แก่ โบสถ์ พระระเบียง วิหารพระนอน เจดีย์พระมณฑป ศาลาการเปรียญ ศาลาราย หอระฆัง เขามอและรูปปั้นฤๅษี ยักษ์

การพากย์ทัวร์ในที่นี้ หมายถึง การนำเสนอด้วยวาจาเมื่ออธิบายสิ่งต่าง ๆ ระหว่างการนำเที่ยวชมสถานที่ ซึ่งต้องใช้ศิลปะการพูดที่เป็นเอกลักษณ์ และต้องใช้ความสามารถทางวิชาชีพขั้นสูง ในการ

ศึกษาครั้งนี้เป็นการนำชมวัดพระเชตุพนฯ โดย มัคคุเทศก์ชาวไทยซึ่งใช้ภาษาฝรั่งเศสในการพากย์ทัวร์

ปัจจุบันมีงานวิจัยจำนวนมากที่ได้ทำการศึกษารูปแบบในการใช้ภาษา ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน เพื่อให้สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ การศึกษาเพื่อหารูปแบบการสื่อสารในปัจจุบันเป็นการศึกษาตามแนวคิดการวิเคราะห์สัมพันธสาร (Discourse analysis) ของ สเวลล์ (Swales 1990, 2004) ที่มีชื่อว่า Move analysis หรืออรรถภาควิเคราะห์

อรรถภาควิเคราะห์ (Move analysis) นับเป็นการวิเคราะห์สัมพันธสารที่สำคัญแนวทางหนึ่งในการศึกษาหารูปแบบในการสื่อสาร เนื่องจากเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ภาษาเพื่อเป็นกรอบของการสื่อสาร โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อหารูปแบบการสื่อสารทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน โดยกำหนดว่าภาษาที่วิเคราะห์นั้นประกอบด้วยโครงสร้างของอรรถภาคและอนุวัจน์ (step) อะไรบ้าง

อรรถภาค หมายถึง ส่วนหนึ่งของถ้อยคำหรือตัวบทที่บอกเนื้อหาและแสดงจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร ซึ่งทำหน้าที่เป็นเสมือนกรอบของการสื่อสาร ส่วนอนุวัจน์ เป็นการกล่าวถึงขั้นตอนของการวิเคราะห์ในแต่ละลำดับ แสดงถึงรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ

โดยแนวคิดนี้จะช่วยให้มัคคุเทศก์ทราบถึงรูปแบบที่เหมาะสมที่ควรใช้เป็นแนวทางในการลำดับขั้นตอนในการพากย์ทัวร์ เพื่อให้สามารถพากย์ทัวร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และตรงตาม

วัตถุประสงค์ของการพากย์ทัวร์ สุระชาติ สวนทรัพย์ (๒๕๕๑) เห็นด้วยกับแนวคิดที่ว่า การพากย์ทัวร์ที่ดีนั้นต้องมีรูปแบบในการนำเสนอ โดยเริ่มขั้นตอนการพากย์ทัวร์ ด้วยการทักทายและแนะนำตนเอง ตามด้วยการระบุจุดเด่นของสถานที่/สิ่งของ หลังจากนั้นควรมีการอธิบายสภาพภูมิศาสตร์หรือสภาพที่ตั้ง และกล่าวถึงความเป็นมาทางด้านประวัติศาสตร์ ตลอดจนอธิบายรูปร่าง และจุดเด่นอื่น ๆ ที่เป็นอันดับรอง และควรปิดการพากย์ทัวร์ด้วยการกล่าวขอบคุณ และอำลา

อย่างไรก็ตาม การศึกษาการพากย์ทัวร์โดยวิเคราะห์เนื้อหาที่ควรครอบคลุมในการบรรยาย และรูปแบบของการสื่อสารโดยวิธีอรรถภาควิเคราะห์ ยังไม่อาจช่วยทำให้สามารถใช้ภาษาในการพากย์ทัวร์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์

ดังนั้นเพื่อให้สามารถใช้ภาษาในการพากย์ทัวร์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ ควรศึกษาลักษณะทางภาษาศาสตร์ในการพากย์ทัวร์ด้วย ลักษณะทางภาษาศาสตร์ หมายถึง การใช้คำและลักษณะทางไวยากรณ์ของภาษาที่ทำการศึกษาเพื่อหาลักษณะเฉพาะของภาษานั้น ๆ เช่น กาลมาลา (temps) ประโยคกรตุวาจก หรือ ประโยคกรรมวาจก

ดังนั้นเพื่อให้สามารถเข้าใจถึงลักษณะภาษาของการพากย์ทัวร์เป็นภาษาฝรั่งเศส โดยมัคคุเทศก์ชาวไทย และเพื่อสามารถนำไปเป็นแนวทางในการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสสำหรับการพากย์ทัวร์ การวิจัยในครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาถ้อยคำหรือตัวบทที่บอกเนื้อหา และแสดงจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร ซึ่งทำหน้าที่ เป็นเสมือนกรอบของการสื่อสารในการพากย์ทัวร์ ที่เรียกว่า อรรถภาค (Move)

๒. เพื่อศึกษาลักษณะของภาษาศาสตร์ของการพากย์ทัวร์

๓. เพื่อศึกษาเนื้อหาที่ใช้ในการพากย์ทัวร์

ระเบียบวิธีการวิจัย

๑. การคัดเลือกข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจาก มัคคุเทศก์ชาวไทย ที่มีความรู้ทางด้านภาษาฝรั่งเศส มีใบประกาศนียบัตรมัคคุเทศก์ และมีประสบการณ์ ในการพากย์ทัวร์อย่างน้อย ๕ ปี

การพากย์ทัวร์ หมายถึง การนำเสนอด้วย วาจา เมื่ออธิบายหรือบรรยายสิ่งต่าง ๆ ในขณะนำ ชมสถานที่ ซึ่งเป็นศิลปะการพูดที่เป็นเอกลักษณ์ และต้องใช้ความสามารถทางวิชาชีพขั้นสูง จะเห็น ได้ว่าการพากย์ทัวร์สามารถใช้ในการนำชมสถานที่ ต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลาย แต่ในที่นี้ผู้วิจัยเลือก สถานที่เฉพาะวัดพระเชตุพนฯ เพียงวัดเดียวเท่านั้น

๒. การเก็บรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากการวิจัยนี้เน้นหารายละเอียดต่าง ๆ ของข้อมูลที่ทำการศึกษาเพื่อให้เกิดความรู้ ความ เข้าใจอย่างลึกซึ้ง โดยมุ่งเน้นที่จะนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้พัฒนาหลักสูตร

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำข้อมูล ดิบหรือสภาพการใช้ภาษาจริง ๆ ในการพากย์ทัวร์

มาใช้เป็นคลังข้อมูล (corpus) ของการวิจัยใน ครั้งนี้ ดังนั้นการเก็บข้อมูลในครั้งนี้คือการไปบันทึก เสียงของมัคคุเทศก์ชาวไทยในการพากย์ทัวร์เป็น ภาษาฝรั่งเศส ให้แก่นักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสขณะ ปฏิบัติงานจริง แล้วนำข้อมูลดิบมาวิเคราะห์ตาม แนวคิดที่ต้องการศึกษา โดยมีกระบวนการโดยรวม ดังนี้

๑. ตั้งเกณฑ์ในการคัดเลือกมัคคุเทศก์ เพื่อให้ได้มัคคุเทศก์ที่มีความรู้ ความสามารถในการใช้ ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการพากย์ทัวร์

๒. ติดต่อขอความร่วมมือจากมัคคุเทศก์ ที่มีคุณลักษณะตรงตามเกณฑ์ และขอทำการ บันทึกเทป

๓. กำหนดสถานที่ และระยะเวลาที่จะใช้ในการ บรรยาย

๔. บันทึกเทปการพากย์ทัวร์ของมัคคุเทศก์ ตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด

๕. ถอดเทปบันทึก และตรวจสอบข้อมูลที่ ได้จากการถอดเทปของมัคคุเทศก์

๖. ตั้งกรอบการวิเคราะห์ (frameworks) สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง ๓ วิธี โดยได้จากการ ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์ มัคคุเทศก์

๗. ทดสอบกรอบการวิเคราะห์กับข้อมูลจริง บางส่วน พร้อมปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในการศึกษาทั้ง ๓ วิธี แล้วทำการปรับแก้ไขกรอบการวิเคราะห์ให้ ถูกต้อง

๘. วิเคราะห์ข้อมูล (corpus) ตามกรอบที่ตั้ง ไว้และตรวจสอบความน่าเชื่อถือของการวิเคราะห์ ทั้ง ๓ วิธีกับมัคคุเทศก์และผู้เชี่ยวชาญในด้าน ลักษณะทางภาษาศาสตร์ อรรถภาควิเคราะห์ และ เนื้อหาสาระ

๓. เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือ สำหรับการวิจัย

เนื่องจากผู้วิจัยไม่พบแนวทางการวิเคราะห์
อรรถภาคของการพากย์ทัวร์เป็นภาษาฝรั่งเศสจาก
การทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องจึงต้องทำการสร้าง
กรอบการวิเคราะห์ จากการสัมภาษณ์นักคุเทศก์
โดยมีแนวทางดังนี้

๑. ศึกษาแนวทางการสร้างกรอบการวิจัย
เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ทั้ง ๓ วิธี
๒. ศึกษาลักษณะทางภาษาศาสตร์ในการ
พากย์ทัวร์ จากงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
๓. สัมภาษณ์นักคุเทศก์ เพื่อเป็นแนวทาง
ในการกำหนดกรอบการวิจัย
๔. ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาในการปฏิบัติ
งานจริงของนักคุเทศก์ โดยยึดตามกรอบการ
วิเคราะห์ที่ตั้งไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเริ่มดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด
ที่รวบรวมตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

๑. นำข้อมูลที่รวบรวมได้จากการบันทึกเทป
ทั้งหมดตามรายละเอียดดังกล่าวมาถอดเสียงเป็น
ตัวอักษร
๒. ศึกษาวิธีการพากย์ทัวร์ ในหัวข้อ
อรรถภาควิเคราะห์ ลักษณะทางภาษาศาสตร์ และ
เนื้อหาของภาษา

กรอบการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. กรอบการศึกษาลักษณะอรรถภาค การพากย์ทัวร์

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการ
เป็น ๗ ลักษณะ คือ

- ๑.๑ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- ๑.๒ สัมภาษณ์นักคุเทศก์
- ๑.๓ ตั้งกรอบอรรถภาคอย่างคร่าว ๆ
- ๑.๔ วิเคราะห์ตามหลักทฤษฎี อรรถภาค
วิเคราะห์ของ Swales (1990, 2004) เพื่อระบุ
ว่าการพากย์ทัวร์มีอรรถภาคอะไรบ้าง
- ๑.๕ วิเคราะห์ลักษณะทางภาษาศาสตร์
(lexical features) ในแต่ละอรรถภาคเพื่อสนับสนุน
การวิเคราะห์อรรถภาคต่าง ๆ
- ๑.๖ ปรับแก้กรอบอรรถภาค แล้วนำกลับไป
วิเคราะห์อีกครั้ง
- ๑.๗ วิเคราะห์ความเที่ยงตรงและความ
น่าเชื่อถือของการลงรหัส

ในการวิเคราะห์ตัวอรรถภาคและอนุวัจน์
ใด ๆ นั้นจะถูกตีความจากผู้วิเคราะห์ ซึ่งผู้วิเคราะห์
ที่ต่างกันอาจตีความแบ่งอรรถภาคและอนุวัจน์
แตกต่างกันได้ ดังนั้นจึงควรมีการตรวจสอบความ
เที่ยงในการแบ่งอรรถภาคและอนุวัจน์ของบุคคล
สองบุคคลหรือมากกว่า (บุษบา กนกศิลปะธรรม
และสุดาพร ลักษณะินาวิน, ๒๕๕๙: ๔๑)

ดังนั้นเพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือและความ
เที่ยงตรงในการวิเคราะห์อรรถภาค ผู้วิจัยได้ให้
นักคุเทศก์และผู้เชี่ยวชาญในการวิเคราะห์อรรถ-
ภาคตรวจสอบกรอบการวิเคราะห์ (framework)
ก่อนการนำไปใช้ในการวิเคราะห์ ตลอดจนให้ช่วย
ในการเป็นผู้ลงรหัส (intercoder) เพื่อนำผลการ
วิเคราะห์มาช่วยในการตรวจสอบความเที่ยงตรงใน
การวิเคราะห์และแบ่งอรรถภาคตามหน้าที่หรือ
วัตถุประสงค์ของการสื่อสารให้เกิดความน่าเชื่อถือ
และเที่ยงตรงมากยิ่งขึ้น โดยจัดให้มีการอธิบายถึง
เกณฑ์การลงรหัสให้กับผู้ลงรหัส เพื่อให้เกิดความ
เข้าใจ ตลอดจนเป็นการเปิดโอกาสให้สอบถามข้อ
สงสัยที่อาจเกิดขึ้นได้ในการลงรหัส

๒. กรอบการศึกษาลักษณะทาง ภาษาศาสตร์ในการพากย์ทัวร์

ในส่วนของการศึกษาลักษณะทางภาษาศาสตร์ ผู้วิจัยเลือกศึกษารูปแบบของคำศัพท์และไวยากรณ์ (lexico-grammatical patterns) ได้แก่ การใช้คำนามทั่วไป คำนามเฉพาะที่ใช้เกี่ยวกับวัด โดยเฉพาะคำสรรพนาม คุณศัพท์ กริยา บุพบท สันธาน อุทาน รวมถึงการใช้กาลมาลา และวาทก ตลอดจนลักษณะประโยค ได้แก่ ประโยคความเดียว และประโยคความซ้อน เพื่อวิเคราะห์หาลักษณะเด่นของการใช้ภาษาในการพากย์ทัวร์ ส่วนการวิเคราะห์เชิงปริมาณเกี่ยวกับการเลือกใช้คำศัพท์และความถี่ของการใช้ ซึ่งงานวิจัยส่วนใหญ่จะใช้โปรแกรมการวิเคราะห์คลังข้อมูลที่เรียกว่า คอนคอร์ดแดนเซอร์ (Concordancer) ซึ่งมีหน้าที่ในการค้นหาคำที่ต้องการและจัดเรียงคำนั้นพร้อมบริบทที่ปรากฏ

(วิโรจน์ อรุณมานะกุล, ๒๕๕๕: ๑๘๖) อย่างไรก็ตาม โปรแกรมลักษณะนี้ไม่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อศึกษาลักษณะทางภาษาศาสตร์ฝรั่งเศสโดยเฉพาะ ในที่นี้ผู้วิจัยจึงเลือกประเมินผลความถี่ในเชิงปริมาณด้วยตัวผู้วิจัยเอง

๓. กรอบการศึกษาเนื้อหาในการ พากย์ทัวร์

๓.๑ สร้างกรอบการวิเคราะห์จากการวิเคราะห์แก่นสำคัญ (thematic category) ของแต่ละหน่วยการวิเคราะห์ โดยเน้นที่คำ

๓.๒ จัดหมวดหมู่ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์แก่นสำคัญ โดยจัดให้เป็นหัวข้อ พร้อมให้รหัส (Coding) ของหัวข้อต่าง ๆ ที่กำหนดไว้

๓.๓ วิเคราะห์เนื้อหา โดยจะวิเคราะห์เฉพาะเนื้อหาที่ปรากฏมากกว่าเนื้อหาที่ซ่อนเร้น

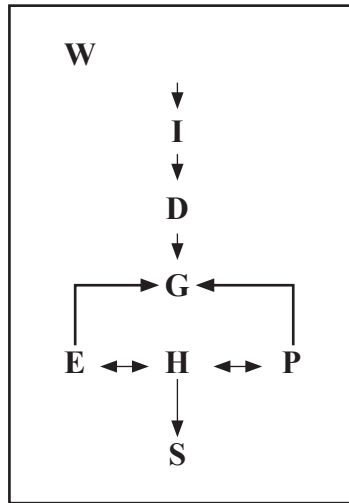
ผลการวิจัย

๑. ผลการวิเคราะห์อัตถภาค

Move W: Welcoming	Step 1 ทักทายเป็นภาษาฝรั่งเศส Step 2 ทักทายเป็นภาษาฝรั่งเศสและภาษาไทย
Move I: Introducing oneself	Step 1 บอกชื่อ Step 2 บอกหน้าที่
Move D: Drawing someone's attention	
Move G: Giving Information	Step 1 บอกความเป็นมา/ลักษณะของวัด Step 2 บอกผู้สร้าง/ปฏิสังขรณ์ Step 3 บอกสิ่งที่มี ที่ปรากฏ
Move E: Explaining	Step 1 อ้างถึงประเพณี Step 2 อธิบายธรรมเนียมไทย Step 3 ตั้งคำถาม Step 4 เปรียบเทียบความเหมือน Step 5 เปรียบเทียบความแตกต่าง Step 6 เปรียบเทียบยุคสมัย
Move H: Highlighting	Step 1 เปรียบเทียบวัตถุ สถานที่ ให้เห็นว่ามีความโดดเด่นที่สุดในประเทศไทย หรือในโลก Step 2 ใช้สำนวนหรือประโยคที่แสดงให้เห็นถึงความคุ้มค่ากับการที่ได้มาชมหรือเที่ยว หรือเน้นว่าคนจำนวนมากได้มาชื่นชมกับสิ่งต่าง ๆ หรือสถานที่นั้น ๆ เพื่อเสริมให้เห็นคุณค่ามากขึ้น
Move P: Persuading	
Move S: Saying good-bye	Step 1 บอกให้ทราบว่าการนำชมจะสิ้นสุดแล้ว Step 2 คาดหวังว่าผู้ฟังคือนักท่องเที่ยวคงจะพอใจกับการนำชม Step 3 หวังว่าจะมีโอกาสที่จะนำนักท่องเที่ยวกลับมาชมใหม่ เมื่อนักท่องเที่ยวมีโอกาสกลับมาเที่ยวประเทศไทยอีก Step 4 กล่าวลา ขอขอบคุณ อวยพรเป็นภาษาฝรั่งเศส Step 5 ใช้ภาษาไทยเหมือนกับการกล่าวสวัสดิ์ในโอกาสที่พบกันเป็นครั้งแรก

จากการพากย์ทัวร์ของมัคคุเทศก์ไทย สามารถสรุป Move ได้ดังต่อไปนี้

Move W = กล่าวทักทาย ต้อนรับ

Move I = แนะนำตนเอง

Move D = ดึงความสนใจของผู้ฟัง

Move G = ให้ข้อมูล

Move E = อธิบาย

Move H = ให้คุณค่า

สรุปได้ว่าการพากย์ทัวร์ หลังจากทักทายต้อนรับ (Move W) แนะนำตนเอง (Move I) แล้ว การเข้าสู่เนื้อหาการบรรยายของสถานที่แต่ละแห่งจะเริ่มด้วยการดึงความสนใจของนักท่องเที่ยว หรือเชื่อมต่อ หรือเปลี่ยนหัวข้อเรื่องที่จะบรรยาย (Move D) ก่อน แล้วจึงให้ข้อมูล (Move G) สำหรับลำดับขั้นต่อไปนั้น อาจจะเป็นบรรยายเพิ่มเติมจากข้อมูลที่มีอยู่แล้ว (Move E) หรืออาจจะเป็น Move H ที่ให้ความสำคัญและคุณค่ากับสถานที่ วัตถุประสงค์ของที่บรรยายเป็นจุดเด่นหรือจุดขายของสถานที่นั้น ๆ การใช้ Move E หรือ Move H ขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้พูดในการให้ความสำคัญก่อน-หลัง และด้วยบทบาทของนักขาย มัคคุเทศก์ใช้ Move P เป็นการเชิญชวนให้ผู้ฟังคือนักท่องเที่ยวกลับมาใหม่อีกครั้ง ท้ายสุดการพากย์ทัวร์สิ้นสุดลงด้วย Move S

๒. ผลการวิเคราะห์ลักษณะทางภาษาศาสตร์

ระดับคำ

๒.๑ การใช้คำศัพท์เฉพาะ ในการพากย์ทัวร์ มีการใช้ศัพท์เฉพาะ เช่น พระพุทธรูปปางไสยาสน์ (Bouddha Couché) ปรีนิพพาน (Le nirvana) สถูป เจดีย์ (Un pagode) เครื่องราชกกุธภัณฑ์ (Les insignes royaux) ด้านในของเปลือกหอยที่ใช้ในงานศิลปะที่เรียกว่าประดับมุก (Le nacre) การรักษาด้วยวิธีการฝังเข็มแบบจีน (L'acuponcture) การนวดกดจุดแบบไทย (L'acupressure) มงคล 108 (108 signes bénéfiques) เป็นต้น

๒.๒ จากตารางวิเคราะห์ความถี่การใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ (aspect lexical et grammatical) ทำให้ทราบการใช้ภาษาฝรั่งเศสในการพากย์ทัวร์ของมัคคุเทศก์ไทย พบว่าประเภทของคำและไวยากรณ์ที่มีการใช้จำนวนมาก ประกอบด้วย

๒.๒.๑ คำสรรพนาม ได้แก่ pronoms personnels และ pronoms démonstratifs invariables คือ ce และ ça (cela)

๒.๒.๒ คำคุณศัพท์ประกอบคำนามที่แสดงลักษณะต่าง ๆ หรือ adjectifs qualificatifs ได้แก่ un temple splendide, le géant Bouddha, le temple sacré

๒.๒.๓ คำสันธาน ได้แก่ parce que mais et c'est pour ça/ alors/ donc/ puis ou si comme

๒.๒.๔ คำบุพบท มีการใช้มาก รองจากคำนาม เป็นคำบุพบทประเภทคำโดด à, de, après, avec, pour, dans, depuis sans, devant และกลุ่มคำบุพบท autour de, près de, jusqu'à, à l'époque de อีกทั้งโครงสร้างกริยาหลักบางตัว ที่มี à หรือ de

๒.๒.๕ กาลมาลาของกริยา (temps) ซึ่งมัคคุเทศก์เลือกใช้ปัจจุบันกาล (temps présent) บรรยายเหตุการณ์ในอดีต ซึ่งเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ แม้ว่าจะไม่ถูกต้องหลักไวยากรณ์

ระดับประโยค จากการวิเคราะห์ความถี่ในการใช้ประโยค

๒.๓ ชนิดของประโยค พบว่ามัคคุเทศก์ใช้ประโยคความเดียวและประโยคความซ้อนในการบรรยาย โดยมีสัดส่วนเสมอกัน ประโยคความเดียว แสดงลักษณะการใช้ภาษาที่ง่าย ชัดเจน และสมบูรณ์ ในขณะที่ใช้ประโยคความซ้อนเพื่อช่วยให้การสื่อสารมีความชัดเจนเกิดความเข้าใจมากขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นความสามารถของมัคคุเทศก์ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

๒.๔ รูปประโยค ลักษณะโครงสร้างของประโยคที่พบ แบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ ประโยคกรรตุวาจก และประโยคกรรมวาจก มัคคุเทศก์ทั้งหมดใช้ประโยคที่เป็นกรรตุวาจกมากกว่ากรรมวาจก ซึ่งใช้เฉพาะเมื่อบรรยายว่าสถานที่/สิ่งของสร้างเมื่อไร และใครเป็นผู้สร้าง โดยมีสัดส่วนมากกว่าประโยคกรรตุวาจก

๒.๕ การใช้ระดับภาษา พบว่าภาษาที่มัคคุเทศก์ใช้ภาษาสุภาพ ซึ่งเป็นภาษาที่เหมาะสมกับสัมพันธภาพของผู้ให้บริการและผู้รับบริการ

แม้ว่าในหลาย ๆ โอกาสมัคคุเทศก์จะใช้ประโยคคำสั่ง แต่ก็แฝงความหมายในเชิงเชิญชวนให้ผู้รับบริการคล้อยตามและอยากปฏิบัติตามคำสั่งนั้น

๓. ผลการวิเคราะห์เนื้อหา

จากผลการศึกษาเนื้อหาการพำนักทัวร์ของวัดพระเชตุพนฯ พบว่า มัคคุเทศก์ทั้ง ๔ คน ได้กล่าวถึงจุดสำคัญของวัดพระเชตุพนฯ คือ กล่าวถึงประวัติซึ่งเป็นภาพรวมของวัด โดยเฉพาะความเก่าแก่/ยุคสมัยที่สร้าง และความสำคัญในฐานะที่เป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกของประเทศไทย กล่าวถึงลักษณะเด่นของพระพุทธรูปไสยาสน์ และกล่าวถึงการนวดกดจุดของแพทย์แผนไทย หัวข้อที่มัคคุเทศก์พูดถึงน้อย ได้แก่ เจดีย์ ๔ รัชกาล พระระเบียง และพระพุทธรูป แต่มีมัคคุเทศก์ได้พูดถึงฤกษ์ตัดตนมหาปฐิธลักษณะ ๓๒ ประการ มงคล ๑๐๘ ที่ฝ่าพระบาทพระพุทธรูปไสยาสน์ และวิธีการทำบุญโดยใช้วิธีการอธิบายเพิ่มเติม สอดแทรก และเปรียบเทียบให้มองเห็นหรือเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ความรู้อื่น ได้แก่ ความรู้ด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมไทย พฤษศาสตร์ ที่มัคคุเทศก์ได้บูรณาการเพื่อให้การพำนักทัวร์บรรลุจุดมุ่งหมาย

การอภิปรายผล

ในด้านรูปแบบการพำนักทัวร์ การศึกษาตามแนวคิดของ Swales ทำให้เห็นว่าการพำนักทัวร์ก็มีรูปแบบที่ชัดเจน โดยให้ความสำคัญกับลำดับขั้นตอนในการนำบรรยาย ทำให้สามารถพำนักทัวร์ได้ผลสัมฤทธิ์ตรงตามเป้าหมาย ซึ่งเหมือนกับแนวคิดของสุระชาติ (๒๕๕๑: ๓) ที่ระบุว่า ในการบรรยายการนำทัวร์ ต้องเริ่มด้วยการทักทาย แนะนำตนเอง เชื่อมโยงข้อความ ขั้นตอนเหล่านี้ตรงกับผลของการศึกษาที่ได้พบ ขั้นตอนที่แตกต่างกันคือ

การบอกจุดเด่นของสถานที่/สิ่งของ แล้วจึงให้ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพที่ตั้งหรือลักษณะทางภูมิศาสตร์ตามด้วยเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ รูปทรง ขนาด ต่อจากนั้นพูดถึงจุดเด่นย่อย และสิ้นสุดด้วยการกล่าวขอบคุณ ออลา

จากผลการศึกษาดาราววิเคราะห์โครงสร้างภาษาฝรั่งเศสของมัคคุเทศก์ไทย ในลักษณะของการใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ ทำให้ทราบการใช้ภาษาฝรั่งเศสในระดับต่าง ๆ คือ

ระดับคำ พบว่า

๑. มัคคุเทศก์ใช้คำคุณศัพท์ประกอบคำนามที่แสดงลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ *un temple splendide, le géant Bouddha, le temple sacré* มีการอธิบายความหมายของคำ เช่น *Wat ou W A T est nommé toujours devant le nom du temple comme vous dites l'église.* และมีการใช้คำเปรียบเทียบขั้นสูงสุด เช่น *Wat Pho, c'est le plus ancien temple de Bangkok...*

๒. มีการแสดงหน้าที่ของภาษา เช่น การใช้ภาษาเพื่อบอกที่ตั้ง ตำแหน่ง เช่น *Bon, maintenant, à droite, c'est le Temple du Wat Pho.*

๓. มีการใช้กาลมาลาของกริยา (temps) ซึ่งมัคคุเทศก์เลือกใช้อดีตกาล และปัจจุบันกาล โดยมัคคุเทศก์ใช้ปัจจุบันกาลในการบรรยายมากที่สุด และยังใช้ในการเล่าเหตุการณ์ในอดีตด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ แม้ว่าจะไม่ถูกหลักไวยากรณ์ เช่น *Qu'est-ce qu'ils font au XIXe siècle? Oui, c'est le roi qui donne la permission d'ouvrir le secret d'Asie.*

ระดับประโยค จากการวิเคราะห์ความถี่ในการใช้ประโยค

๑. **ชนิดของประโยค** พบว่ามัคคุเทศก์จะใช้ประโยคความเดียวและประโยคความซ้อนในการบรรยาย โดยมีสัดส่วนที่ตัดเทียมกัน ซึ่งประโยคความเดียวจะเป็นประโยคที่แสดงลักษณะการใช้ภาษาที่ง่าย ชัดเจน และสมบูรณ์ ส่วนประโยคความซ้อนช่วยให้การสื่อสารมีความชัดเจนเกิดความเข้าใจมากขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นความสามารถของมัคคุเทศก์ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

๒. **รูปประโยค** ลักษณะโครงสร้างของประโยคที่พบ แบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ ประโยคกรรตุวาจก และประโยคกรรมวาจก มัคคุเทศก์ใช้ประโยคที่เป็นกรรตุวาจกในสัดส่วนที่มากกว่าประโยคกรรมวาจก ในการบรรยายเหตุการณ์เมื่อไร ใคร ทำไม อย่างไร เช่น *Ce temple a été construit à l'époque d'Ayutthaya.*

๓. **การใช้ระดับภาษา** พบว่าภาษาที่มัคคุเทศก์ใช้ภาษาสุภาพ ซึ่งเป็นภาษาที่เหมาะสมกับสัมพันธภาพของผู้ให้บริการและผู้รับบริการ แม้ว่าในหลาย ๆ โอกาสมัคคุเทศก์จะใช้ประโยคคำสั่ง แต่ก็แฝงความหมายในเชิงเชิญชวนให้ผู้รับบริการคล้อยตามและอยากปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามัคคุเทศก์รู้จักการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามกาลเทศะและบุคคล

ผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ด้านลักษณะทางภาษาที่มัคคุเทศก์ใช้มีลักษณะคล้ายคลึงกับสุระชาติ สวนทรัพย์ (๒๕๕๑: ๕) ระบุว่าภาษาของการพากย์ทัวร์มีลักษณะที่แตกต่างจากการใช้ภาษาโดยทั่วไป กล่าวคือ ภาษาของการพากย์ทัวร์จะมีการใช้รูปแบบภาษาที่เป็นโครงสร้างหลัก เช่น การใช้กาลต่าง ๆ ของกริยา การใช้คำคุณศัพท์ การเปรียบเทียบ ประโยคกรรมวาจก รูปแบบที่เป็นหน้าที่ของภาษา เช่น วิธีการบอกที่ตั้ง ตำแหน่งและรูปแบบที่เป็นคำพูดเฉพาะของอาชีพมัคคุเทศก์ ซึ่งรูปแบบ

เหล่านี้ต้องครอบคลุมองค์ประกอบหลักทั้ง ๖ คืออะไร ที่ไหน ใคร เมื่อไร ทำไม อย่างไร

ด้านเนื้อหา เนื่องจากไม่มีงานวิจัยเกี่ยวกับเนื้อหาของกรบรรยายเกี่ยวกับเรื่องวัดพระเชตุพนฯ จึงได้ศึกษาค้นคว้าเพื่อหารายละเอียดจากหนังสือต่าง ๆ โดยเฉพาะหนังสือคู่มือมัคคุเทศก์ ฉบับภาษาฝรั่งเศส (Manuel pour les Guides Touristiques) ซึ่งจัดทำโดยคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นแบบฉบับสำหรับมัคคุเทศก์ ปรากฏว่าเนื้อหาที่มัคคุเทศก์ควรรู้เกี่ยวกับวัดนี้ประกอบด้วย ประวัติ และลักษณะเด่นอื่น ๆ ได้แก่ โบสถ์ พระระเบียง วิหารพระนอนเจดีย์ พระมณฑป ศาลาการเปรียญ ศาลาราย หอระฆัง เขามอและรูปปั้นฤๅษี ยักษ์ ผลการศึกษาเนื้อหาการพากย์ทัวร์ มัคคุเทศก์ทั้งหมดได้กล่าวถึงเฉพาะภูมิหลัง ประวัติ วิหารพระนอน การนวดกดจุดของแพทย์แผนไทย โดยเฉพาะการนวดกดจุดของแพทย์แผนไทยเป็นหัวข้อที่ทันสมัยเนื่องจากปัจจุบันคนทั่วโลกให้ความสนใจกับการแพทย์แผนตะวันออก และการนวดแบบกดจุดของแพทย์แผนไทยกำลังเป็นที่นิยมอย่างมาก จึงเป็นจุดที่มัคคุเทศก์ต้องกล่าวถึงรายละเอียด หัวข้อที่มีการกล่าวถึงบ้าง คือ พระอุโบสถ หัวข้อที่กล่าวถึงน้อย ได้แก่ เจดีย์ พระระเบียง รูปปั้นฤๅษี อย่างไรก็ตาม มีมัคคุเทศก์บางคนได้กล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่อง มหาบุริสลักษณะ ๓๒ ประการ มงคล ๑๐๘ ที่ประดิษฐานไว้ที่ใต้ฝ่าพระบาทพระพุทโธไสยาสน์ และวิธีการทำบุญ ในการพากย์ทัวร์นั้นมัคคุเทศก์ได้บูรณาการสอดแทรกความรู้ด้านอื่น ๆ เพิ่มเติมด้วย ได้แก่ ความรู้ด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมไทย พุทธศาสตร์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้สอดคล้องกับสนใจของนักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสที่ต้องการเรื่องราวเกี่ยวกับ

ประวัติศาสตร์ โบราณสถาน (เหรียญ หล่อวิมจล, ๒๕๔๗: ๓๗)

สิ่งหนึ่งที่ผู้วิจัยพบจากการพากย์ทัวร์ของมัคคุเทศก์ไทย คือมัคคุเทศก์ให้ความสนใจในการบรรยายเกี่ยวกับลักษณะเด่นทางด้านสถาปัตยกรรมและศิลปะในสัดส่วนที่น้อยมากเมื่อเทียบกับมัคคุเทศก์ชาวฝรั่งเศส อีกประการหนึ่ง นักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวในเมืองไทยส่วนมากจะอ่านหนังสือนำเที่ยวเมืองไทยมาก่อน โดยเฉพาะหนังสือของสำนักพิมพ์ Gallimard และ Guide du Routard มาก่อน ซึ่งให้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วิถีชีวิตของคนไทย และมักจะนำหนังสือติดตัวมาด้วยในระหว่างท่องเที่ยวเมืองไทย (เหรียญ หล่อวิมจล, ๒๕๔๗: ๔๒) ดังนั้นนักท่องเที่ยวจึงต้องการที่จะได้รับความรู้หรือเกร็ดความรู้ต่าง ๆ ที่แปลกออกไปจากเนื้อหาสาระในหนังสือ เพื่อเพิ่มอรรถรสและความประทับใจ มัคคุเทศก์ควรจะสอดแทรกเกร็ดความรู้เกี่ยวกับสิ่งแปลก ๆ ในวัด เช่น เรื่องราวเกี่ยวกับตุ๊กตาจีน (อับเฉา) ยักษ์ พิธีกรรมหรือประเพณีวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนไทย เช่น ประเพณีการบวช การทำบุญ วัตรปฏิบัติของสงฆ์ เป็นต้น เพื่อให้นักท่องเที่ยวเข้าใจเรื่องประเพณี วัฒนธรรม ภูมิปัญญา ประวัติศาสตร์ความเป็นอยู่ของคนไทยอย่างถูกต้อง

อย่างไรก็ตาม การพากย์ทัวร์จะประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของมัคคุเทศก์คือ จะต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติที่รักการบริการ มีมนุษยสัมพันธ์ มีความอดทน มีน้ำใจ และที่สำคัญยิ่งคือ ต้องมีความสามารถในการสื่อสาร โดยรู้การใช้ข้อถกเถียงหรือรูปแบบ ขั้นตอนในการบรรยายอย่างเป็นระบบ ใช้ภาษา (ต่างประเทศ) ได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว รวมทั้งต้องมี

ศิลปะในการพูด สามารถอธิบายให้เนื้อหาสาระ ความรู้และความสนุกสนานเพลิดเพลินกับนักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลักของการท่องเที่ยว

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัย ทำให้เห็นแนวทางว่า มัคคุเทศก์ที่จะประสบความสำเร็จในการพากย์ทัวร์ ควรคำนึงถึงอัตถภาควิธีรูปแบบในการสื่อสาร ลักษณะทางภาษาศาสตร์ตลอดจนเนื้อหาในการพากย์ทัวร์ เพื่อให้สามารถพากย์ทัวร์ได้สัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร และพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ระบุตัวชี้วัดมาตรฐานด้านความรู้มัคคุเทศก์ กำหนดว่ามัคคุเทศก์ต้องมีความรู้เกี่ยวกับประเทศไทย ความรู้เกี่ยวกับศิลปะไทย มีความรู้ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ เป็นต้น

ดังนั้น จากผลของการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตร โดยเฉพาะการกำหนดสาระการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาฝรั่งเศสเพื่อ

การท่องเที่ยว เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานและสามารถตอบสนองตัวชี้วัดมาตรฐานด้านความรู้ของมัคคุเทศก์ โดยผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนต้องคำนึงถึงการสอนให้ผู้เรียนเรียนรู้เกี่ยวกับอัตถภาควิธีต่าง ๆ ที่ใช้เพื่อเป็นรูปแบบและขั้นตอนในการสื่อสารโดยใช้คำศัพท์เฉพาะ คำและโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาซึ่งรวมถึงระดับของภาษา อีกทั้งเนื้อหาที่ให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับประเทศไทย ความรู้เกี่ยวกับสถาปัตยกรรม ศิลปกรรม และประเพณีวัฒนธรรมไทย ตลอดจนเกร็ดความรู้ต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การเป็นมัคคุเทศก์มืออาชีพ

ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาความถูกต้องในการใช้ภาษาฝรั่งเศสในการพากย์ทัวร์ของมัคคุเทศก์ชาวไทย ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไป ควรจะมีการศึกษาความถูกต้องในการใช้ภาษาฝรั่งเศสทั้งด้านรูปแบบและเนื้อหา เพื่อยกระดับมาตรฐานการเรียนการสอน

- ธิดา บุญธรรม. ๒๕๒๗. การวิเคราะห์ภาษาฝรั่งเศสสำหรับมัธยมศึกษาในสถานการณ์จริง. รายงานการวิจัย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บุษบา กนกศิลปกรรม และสุดาพร ลักษณะียนาวิน. ๒๕๔๙. การวิเคราะห์คลังข้อมูล: โครงสร้างบทความวิจัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาและสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- วิโรจน์ อรุณมานะกุล. ๒๕๔๕. ภาษาศาสตร์คลังข้อมูล. โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุระชาติ สวนทรัพย์. ๒๕๕๑. **The Guide Speak**. เอกสารประกอบคำสอนวิชา English for Tourism V. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- เหรียญ หล่อวิมจล. ๒๕๔๗. พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศส. ในวารสารวิชาการมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓ เดือนกันยายน-ธันวาคม.

Bangkok Post. 2011. issued 7 July.

Halliday, M.A.K. 1989. **Spoken and Written Language**. Oxford: Oxford University.

Hutchinson, Tom & Waters, Alan. 1987. **English for Specific Purposes: A learner-centered approach**. Cambridge University Press.

Johns, Ann M. & Dudley-Evans, Tony 1991. **English for Specific Purposes: International in Scope, Specific in Purpose**. TESOL Quarterly 25:2, 297–314.

Kachittra Bhangnanda, Walaya Wiwatsorn. 1992. **Manuel pour les Guides Touristiques**. Bangkok: Chulalongkorn University.

Robinson, P. 1980. **ESP (English for Specific Purposes)**. Oxford: Pergamon Press.

Stevens, P. 1988. **ESP after twenty years: A re-appraisal**. In M. Tickoo (Ed.), **ESP: State of the art (1–13)**. SEAMEO Regional Language Centre.

Swales, J.M. 1990. **Genre analysis. English in academic and research settings**. Cambridge: Cambridge University Press.

Swales, J.M. 2004. **Research genres: Explorations and applications**. Cambridge: Cambridge University Press.